

felser og ikke sjældne Tilfælde, hvor et forvildet Faar skal bringes tilbage paa den rette Vej, slipper Børnehjemmet ingen med sin gode Vilje, saa længe dets Omsorg gøres Behov. Da al Betaling for Børnene ophører med Konfirmationen, gøres hele dette store Arbejde altsaa gratis alene af Interesse for Sagen. Jeg tillader mig at nære en beskeden Tvivl om, at Plejehjemmene gennemgaaende vil gøre det samme.

Hvad nu de moralske saa vel som de fysiske Smitstoffers Farlighed angaar, da hviler Hr. Lazarus's Mening ogsaa paa dette Punkt paa løse Antagelser. Børnene i et Børnehjem har nemlig færre ubevogtede Øjeblikke end de fleste andre Børn, og det er jo netop i de ubevogtede Øjeblikke, at de moralske Smitstoffer spirer og gror. Hvor endelig det forfærdelige maa tænkes, at de Ledende i Hjemmene er moralsk fordærvede, der vil dette langt lettere forblive skjult indenfor et lille Hjemms snævre Vægge, end i et Børnehjem med dets mangetraadede Forbindelser med Omverden, gennem den opvoksende Ungdom, der gør, at næppe nok det kan forblive skjult, der burde henregnes til ethvert Hjemms Privatliv, sige saa det, der hører til Mørkets Gerninger.

Heller ikke de fysiske Smitstoffer er der, i Følge min Erfaring, saa overordenlig stor Grund til at frygte for i et Børnehjem med gode hygiejniske Forhold. Her er alvorlige Sygdomstilfælde saaledes en næsten ukendt Ting. Diffteritis, denne almindelige Landeplage, har gentagne Gange krævet Ofre i vort umiddelbare Naboskab, uden at vi nogen Sinde har haft en eneste Patient af denne Sygdom hos os, og i det hele taget faar Børn, der kommer hertil med sygelige Dispositioner, i Almindelighed friske og runde Kinder og fejler aldrig noget.

Loven om Tilsyn med Plejebørn er en god Lov og en Lov i rette Tid, men ingen Lov har endnu formaaet at gøre Menneskene saa gode, som de burde være. Den vil kunne bøde paa mange af de Mangler, der forhen klæbede ved de smaa Plejehjem, at den skulde kunne hæve disse op til at staa over et velordnet Børnehjem, er en Vildfarelse, med mindre man kunde fordoble Plejelønnen en eller to Gange og derved hæve Hjemmene op i Højde med Lærerstandens og Ligestillede.

Da det imidlertid har sine Vanskeligheder at faa et Børnehjem godt ledet, og det derfor ingenlunde var heldigt, om disse skød frem som Paddehatte, vilde det være ønskeligt, om Børnehjem og Plejehjemsforeninger kunde arbejde Haand i Haand, uden at nogen af Parterne havde saa udæskende og selvbevidste Ord i Munden, som den anden Parts Overflødigsgørelse.

Alle er nu heller ikke saa sangvinske som Hr. Lazarus: I en jysk Kommune var ved fornævnte Lovs Fremkomst Tilsynet med de samme Steds værende Plejebørn bleven overdraget en Mand, der i Følge sin Stilling og hele Personlighed maatte siges at være vel skikket til dette Hverv. Da han efter at have vogtet det til alles Tilfredshed for en Tid siden trak sig tilbage, overdroges Hvervet til en Kreds af Damer, der samledes til Raadslagning hos Præsten og indbød den tidligere Tilsynshavende for at belæres af hans Erfaringer. Han maatte jo have lært en hel Del. Ja, det havde han ganske vist, han var gaaet frem paa den og den Maade;

men var rigtignok kommen til det Resultat at hans Tilsyn ikke var til næneværdig Nytte. — Om han saa da ikke vidste en anden Maade, der vilde være mere virksom? Nej, det gjorde han ikke, for saa vilde han selv have valgt den.

Paa hvilken Maade Damerne indrettede sig efter at have faaet den Besked, derom melder Historien intet.

Padden og Æslet.

Ved Fællesspisningen, der afholdtes umiddelbart efter Fredsmødet i Aarhus, fortalte Bjørnson en lille Historie, som den franske Fredsven Victor Hugo har skrevet. Fortællingen rev med al sin Fordringsløshed i den Grad alle med, at der herskede en aandeløs Stilhed i hele den store Sal og intet Øje var tørt, da Bjørnson sluttede.

„Silkeb. Av.“ refererer:

Det var en sludfuld og trist Eftermiddag, at en lille styg Padde sad paa Kanten af et Hjulspor og følte sig saa forladt og foragtet som kun en styg Padde kan det. Men som den sad, brød Aftensolen frem gennem Skyerne og sendte sine varme Straaler ned paa den hele Jord og paa Padden med. Og Padden stirrede ind i Solen og saa omkring paa den skønne Jord. Den glemte sin Modgang og syntes, at der dog var Velsignelse i at leve — ogsaa for en usselig Padde. — Velsignelse. — Saa kom der en Præst gaaende hen ad Vejen læsende paa sit Breviar. Han opdagede den stygge Padde og sprang med Udraab af Afsky til Side for bagefter at sætte sin Hæl paa den og gaa roligt videre. Mens Padden nu laa og pintes, kom en ung, livsglad Pige hen ad Vejen. Med sine Blomster i Bæltet og Solglansen i Haaret var hun ret et Billede paa Ungdom og Mildhed. Da hun saa Padden, gav det et Sæt i hende og med et vredt Udraab stødte hun sin Paraply efter Padden, saa Spidsen gik igennem det ene Øje. Lidt efter kom der fire Skoledrenge løbende hen ad Vejen, rigtig nogle prægtige Børn, flittige og flinke, kærlige mod deres Forældre, — Børn, som der rigtig kunde stilles de lyseste Forhaabninger til. Drengene var glade og hvad bedre uskyldig Morskab fandtes der da for dem end pine den stakkels grimme Padde, der intet ondt havde gjort dem.

Med en Pind borede en af Drengene Hullet i Paddens Ryg rigtig stort og de andre Drengene saa til med vild Fryd — det var jo kun en foragtet, styg Padde. Pludselig blev Himlen overtrukket med sorte Skyer, der indhyllede alt i Skumring og Padden benyttede nu Øjeblikket til at skjule sig i en Hulvej, og slæbende paa sin ødelagte Krop og det daarlige Øje humpede den afsted mod Hulvejen, hvor den skjulte sig i et snavset Hjulspor — den søgte sin Frelse dybt i Skarnet. Drengene foer med Kæppe ind i Hulvejen for at jage den frem, og en af dem fandt en Sten, hvormed den skulde mases, naar den blev funden.

Og Skjulestedet blev fundet og Drengene skulde lige til at kaste Stenen. Da kom en Kærre rullende hen imod Stedet, langsomt slæbt frem af et stakkels Æsel, udhungret, med Saar overalt under Seletøj og pisket frem til den hurtigst mulige Fart.

Og Drengene gottede sig rigtigt til at se, hvor flad og knust Padden vilde blive, naar Kærrehjulet gik over den. Men det udslidte og forpinte Æsel saa Padden og saa i den en anden ulykkelig og forpint, og skønt det gjorde ondt i Saar og Lemmer, gav Æslet et Sæt med Kroppen, saa Kærrehjulet hoppede ud af Sporet, og Padden var — frelst. Stenen faldt ud af Drengens Haand, det gik op for ham, hvor grusom han var. Han lærte først „Retfærdighed og Godhed“, ved at se den ene ulykkelige hjælpe den anden, midt i sin egen Pinsel og Elendighed. Og Drengen med Stenen er Digteren, der har skrevet dette. — Saadan gaar det desværre i Livet. Den kristne Præst, den livsglade, milde Kvinde, de kærlige Børn — alle lærer først „Godhed og Retfærdighed“ ved at forstaa Nøden i Verden — ved at se den forpinte hjælpe den forpinte. Og lige saa med Fredssagen; de smaa Lande, der trykkes af Militarismens Mare, maa hjælpe hinanden ved at gaa i Spidsen for Fredssagen: „Ja! — Lad os bli' go' Men'sker!“

Kvindernes Stemmeret i Norge.

Forslaget om Kvindernes Stemmeret har nu været fremme til Debat i Stortinget med følgende Udfald: 58 stemte for og 56 imod, altsaa har det vel Majoritet i Norges Storting, men Grundloven siger, at der skal $\frac{2}{3}$ Majoritet for at det kan gaa igennem.

„Men“ — skriver de norske Kvinder — „vi er dog svært fornøjede alligevel ved det Resultat.“

Fra vor Brevkasse.

Kære Frue!

Hvorfor maatte der ingen Kvinder komme med til Bjørnstjerne Bjørnsons Festen paa Klampenborg? Jeg glædede mig saa meget dertil, da min Mand havde taget Billet til den for os begge. Pludseligt kom der Kontraordre — Damer maatte ikke medtages.

Var man bange for, at Kvinderne ikke skulde kunne taale at høre norsk Politik? eller tie, hvis der blev talt i Fortrolighed. Efter min Erfaring er Kvinderne langt paa-lideligere, naar det gælder om at tie, end Mænd.

Deres

E. C.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Saa munter, saa ungdomsglad, saa livlig og ubetænksom havde Mariane ogsaa en Gang været.

Aksel Lindstrøm sukkede dybt. Han følte en uimodstaaelig Trang til at veksle nogle Ord med Otilie.

Hurtigt traadte han nærmere og udbrød mere bevæget, end Otilie kunde finde naturligt: „Hvilken Lykke, at jeg træffer Dem, Frøken!“

„Hvorfor det?“ sagde Otilie med en forundret Latter, „har De saa vigtige Statsanliggender at meddele mig.“

„Nej, men jeg har været hos Deres Fru Moder, blev modtaget, saa dog ikke